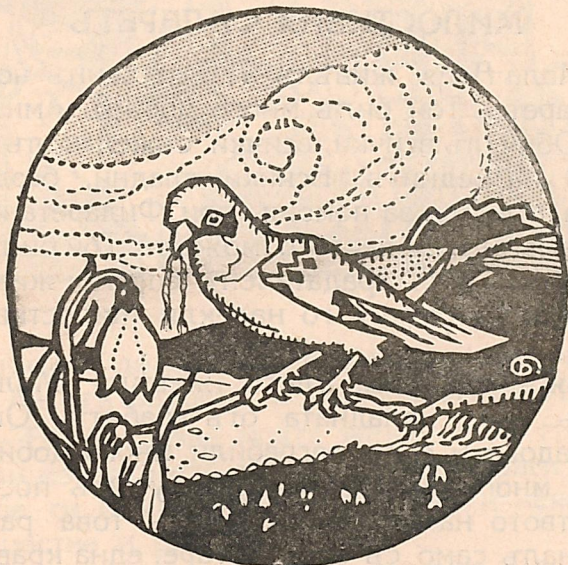

— „Малко прекрасно цвѣтенце! Малко цвѣтенце отъ снѣга по-бѣло! Какво търсишъ посрѣдъ зима въ тази глуха и пуста гора? Твоитѣ листенце сж нежни и мили, а студътъ е лютъ и немилостивъ. Ти ще замръзнешъ... и ще умрешъ. Снѣгътъ ще затрупа твоята бѣла гледица!

— „Малко, прекрасно цвѣтенце, само-самичко на свѣта! Като сираче въ свѣта! Ти си дошло тѣй рано, когато нигде наоколо не се вижда ни тревица, ни цвѣтенце. Знамя тебѣ ти е мжно, много мжно...

Тѣй пѣла птичката. А цвѣтенцето, сѣкешъ разбирало пѣсенята ѝ. Нему, сѣкашъ ставало още по-мжно и то на-веждало още по-надолу бѣлата си главица и мислѣло, мислѣло...

III.

НО ето, че прелетѣла друга птичка и кацнала на клончето на трънката. Тя била стара птичка, много земи била видѣла и знаела всичко.

Щомъ видѣла бѣлото цвѣтенце, тя радосно изпискала. После плѣснала съ малкитѣ си крилца и сѣкашъ запѣле весела пѣсень:

— „Чичи-пѣй! Чичи-пѣй!...

— „Малко и хубаво кокиченце! Добре дошло!

— „О, ти си дошло вече, и азъ разбирамъ, че края на зимата иде. А иде и краятъ на нашитѣ зимни мжки!

„Бѣло, хубаво кокиче! Ти нѣ се уплаши отъ зимата и снѣга и дойде да ни зарадвашъ: дойде да ни кажешъ, че пролѣтъ, пролѣтъ иде вече!...

„Мило предвестниче на пролѣтътъ, бжди благословено! Щомъ те видѣхъ разбрахъ. Разбрахъ, че топло златно слън-